

ת"פ 38289/05/16 - איזי-טופ - ניהול ואחזקה בע"מ, שימריאל דוידוב, איזי דוידוב נגד רשות המיסים - לשכה משפטית - מחלקה פלילית

בית משפט השלום באשדוד

ת"פ 38289-05-16 רשות המיסים - לשכה משפטית - מחלקה פלילית נ' איזי-טופ - ניהול
ואחזקה בע"מ ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

מספר בקשה: 6

לפני	כבוד השופט יהודה ליבליין
המבקשים (הנאשמים)	
ע"י ב"כ עו"ד מ' אורשלם	1. איזי-טופ - ניהול ואחזקה בע"מ
	2. שימריאל דוידוב
	3. איזי דוידוב
נגד	
המשיבה (המאשימה)	רשות המיסים - לשכה משפטית - מחלקה פלילית
ע"י ב"כ עו"ד ה' זיגלר	

החלטה

לפני בקשת הנאשמים להורות על ביטול כתב האישום שהוגש נגדם, וזאת מחמת שיקולי הוגנות וצדק.

על-פי הנטען, נגד הנאשמים הוגש כתב אישום על-ידי אגף המכס ומע"מ, בגין ביצוע עבירות של אי הגשת דוחות תקופתיים במועד (ת.פ 39053-04-14), ובמסגרת הליך זה הם הורשעו, נגזר דינם, והם אף ביצעו את העונש שהוטל עליהם.

נטען, כי כתב האישום בגין העבירות על חוק מע"מ, עסק במחדלי הנאשמים בהגשת דוחות מע"מ תקופתיים בשנת 2012, ואילו כתב האישום דנן, שאת ביטולו מבקשים הנאשמים, עוסק באופן דומה בהפרת החובה להגיש דוחות מס הכנסה תקופתיים בשנת 2012.

היות שכך, נטען, כי הגשת שני כתבי אישום בגין אותן עבירות היא שערורייתית, ובפרט כך שעה שהמאשימה ידעה אודות ביצוע העבירות במועד הגשת כתב האישום בגין העבירות על חוק מע"מ.

המאשימה מתנגדת לבקשה.

תחילה נטען, כי לאחר שהנאשמים הורשעו בדין בגין העבירות על חוק מע"מ, הם ביקשו מבית משפט השלום באשקלון (כב' השופט נחמייאס) לאחד בין שני ההליכים, וזאת היות ובכוונתם להודות בביצוע העבירות על פקודת מס הכנסה, אך בית משפט השלום דחה את בקשתם, שכן הדיון היה קבוע לשימוע גזר דין (ראו ת.פ. 39053-04-14 החלטה מיום 2.2.2017). יצוין, בעניין זה, כי בניגוד לנטען על-ידי המאשימה, לא מצאתי הודעה של הנאשמים, במסגרת בקשת האיחוד, כי בכוונתם להודות בביצוע העבירות שבכתב אישום זה.

לגופו של עניין נטען, כי הגם שבתי המשפט מוסמכים לבטל כתבי אישום מחמת הצדק, הרי שהשימוש בסמכות זה יעשה במקרים חריגים ויוצאי דופן, אשר מעלים תחושה של רדיפה והתעמרות.

ב"כ המאשימה הפנתה להלכה שפסק בית המשפט העליון ברע"פ 3396/99 **נאבסו נ' מדינת ישראל** (6.7.1999), שם נקבע בנסיבות דומות, כי הגם שיש לשאוף, כי יוגש כתב אישום אחד על-ידי המדינה, ככל שהעבירות נעשו בתקופות שיש בהן חפיפה, הרי שהמחדלים הכרוכים באי הגשת דוחות לפי חוק מע"מ ולפי פקודת מס הכנסה, הם נפרדים ואינם דומים, ולכן לא ניתן לומר כי מדובר ב"אותו מעשה". עוד נקבע, כי בכל מקרה האינטרס הציבורי מטה את הכף לכיוון העמדתם לדין של עברייני המס.

בטרם דיון בבקשה יש לציין, כי זו הוגשה **לאחר שהנאשמים הודו בביצוע העבירות**, והורשעו על יסוד הודאתם, ובטרם נשמעו טיעונים לעונש.

היות שכך, שקלתי האם אין בעצם העלאת הטענה משום פגם בהודיית הנאשמים, ועל כן יש מקום לבטל את הרשעת הנאשמים. לאחר שקילה החלטתי שלא כך הם פני הדברים, שכן טענות הנאשמים אינן מופנות כלפי הבסיס להרשעתם, אלא טוענים כי מדובר בכפל אישומים.

לאחר עיון בבקשה, בתגובת המדינה, ולאחר שהנאשמים לא השיבו לתגובת המדינה, אף שניתנה להם הזדמנות לעשות כן, החלטתי לדחות את הבקשה.

תחילה יש לומר, כי על פני הדברים המדינה לא התנגדה לאיחוד ההליכים בבית משפט השלום באשקלון, היות שכך, לא ניתן לזקוף לחובתה, באופן מלא, את האישומים הנפרדים. אילו נתן בית משפט השלום את אישורו לאיחוד, ממילא לא היתה כל טענה בפי הנאשמים.

לגופו של עניין, הנאשמים שוגים בטענה, כי מדובר בעבירות זהות. החובה להגיש דוחות מע"מ תקופתיים, היא חובה שונה במהותה, בהיקפה ובמועדים הקבועים בעניין זה, מן החובה להגיש דוחות מס הכנסה שנתיים. בהתאם, אין מדובר בעבירות זהות כלל.

יתרה מכך, עיון בכתב האישום מעלה, כי תקופת המחדלים חופפת רק בחלקה. בעוד על-פי הנטען, כתב האישום בעניין חוק מע"מ עוסק בשנת 2012, הרי שכתב האישום בו הורשעו הנאשמים עוסק בשנים 2011 - 2013.

לבסוף יש לומר, כפי שציינה בצדק ב"כ המאשימה, כי בית המשפט העליון בפרשת "נאבסו" הנ"ל קבע, כי הגשת אישומים נפרדים אמנם איננה רצויה, אך אין בכוחה להביא לביטול האישומים, אלא יכול שתבוא לביטוי בקביעת עונשם של הנאשמים אם וכאשר יורשעו בדין.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ג כסלו תשע"ט, 01 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.

יהודה ליבליין, שופט